

דעם רבינ'ס

עוכם

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער
ריינער קוואל

ממך דבר.. וקמת ועלית אל המקום.

יענע צייטן אויב איז שווער געווען פאר א איד
עפעס א שאלה אין די תורה איז ער ארויף קיין
ירושלים און דארט אין בית המקדש זענען געזעצן
די הייליגע סנהדרין אין לשכת הגזית, דארט האט
מען מברר געווען אלע הלכות פון די הייליגע תורה
און באקומען עצות וויאזוי צו מקיים זיין די תורה
בשלמות.

אזוי אויף איז אין בית המקדש געווען דאס דאווענען
בשלמות. אזוי ווי ס'שטייט "ובאו והתפללו אל
הבית הזה (דברי הימים ב' ו, לב), אזוי אויף ביים
דאווענען זאגט מען "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל
העמים.

דורך די בית המקדש האבן די אידישע קינדער
געהאט א שיינקייט, ווייל דארט איז פארצייט
געווארן אלע זינד פון די אידישע קינדער, די
אידן האבן געהאט א געוואלדיגן התפארות, אלע
פעלקער האבן געוואוסט אז דער אויבערשטער
בארימט זיך מיט זיין פאלק.

אויף די אלע זאכן קלאגן מיר און מיר בענקען זיך
צו דעם, מען פירט זיך דינים און הלכות פון די דריי
וואכן צו ווייזן אז מיר זענען זיך חס ושלום נישט
מייאש, נאר מיר האפן יעדן טאג אויף די גאולה,
אזוי ווי רש"י הקדוש ברענגט אין אנהייב מגלת
איכה "היתה פאלמנה", כלל ישראל זענען איצטער

קינדערלעך, לאמיר זיך פארשטעלן אז עס שטייט
א גרויסע שיינע זאל, אויסגעצירט מיט גאר שיינע
בילדער און ווען א איד טוט עפעס א מצוה אדער א
גוטע זאך גלייך גייט די מצוה אריין אין דעם שיינעם
בנין און עס ווערט פון דעם הערליכע קאלירטע
בילדער, שיינע מאלערייען און פארהאנגען א.ד.ג.
ווער קען זיך אויסמאלן דאס שיינקייט פון דעם
בנין.

דער בית המקדש ווערט אנגערופן "בית קדשנו
ותפארתנו", אונזער הייליגער וואונדערליכער הויז
ווייל דארט פלעגט שיינען און לייכטן די מעשים
טובים און מצווה'לעך פון די אידישע קינדער,
אלע גוטע זאכן און מצוות וואס די אידן האבן
געטון איז ארויף אין בית המקדש און איז געווארן
דארטן אויסגעמאלן פון דעם הערליכע קאלירן און
בילדער. אזוי אויף איז געווען דארט דער מקור פון
די תורה, אזוי ווי עס שטייט אין די תורה כי יפלא

שיינקייט, אזוי ווי עס שטייט לתת להם "פאר" תחת "אפר".

דער אויבערשטער זאל העלפן אז בזכות און מיט כח פון די ערליכע אידן וועלכע זענען ממייס בפשיטות די הלכות פון בין המצרים, זיי האפן צו די גאולה זאלן מיר שוין זוכה זיין דאס יאר צו זען די בית המקדש מיט איר פראכט במהרה בימינו אמן.

אזוי ווי אן אלמנה, נישט אן אלמנה ממש, נאר אזוי ווי א פרוי וואס איר מאן איז אוועק געפארן אויף גאר א ווייטע וועג אויף זייער א לאנגע צייט, און זיין פרוי ווארט און בענקט צו אים.

אזוי אויף כלל ישראל ווארטן שוין אזוי לאנג אז דער אויבערשטער זאל שוין קומען צוריק אהיים מיט אונז, דער אויבערשטער האט צוגעזאגט פאר די אלע וואס קלאגן און בענקען און ווארטן אויף די גאולה אז ער וועט זיי צוריק געבן דאס

איין מעשה

דבר האלועסער באווייט וואונדער
סאר זיינע איבער קינדער

.....

לכבוד דעם רבינ'ס ליכט,

די נייע אפטיילונג, אונטערזענען איז פול מיט ידיעות געשריבן אזוי ציענד. איך ווארט שוין קוים ווייטער צו הערן פון רבי נתנ'ס געשיכטע.

די מעשיות פון תפלה איז שטענדיג אזוי אינטערעסאנט אצינד וויל איך אויך נעמען א חלק דערין דורך אליין מיטטיילן א מעשה/לע פון תפלה צום אויבערשטן וואס האט פאסירט ביי אונז:

א צייט צוריק זענען מיר אריבער א גרויסע מוטשעניש ביים איבערבויען אונזער פאלקאן. ווער עס איז שוין אמאל אריבער א בויעריי פארשטייט וואס דאס מיינט נאכלויפן ארבעטער און זיך ספראווען מיט די שמוץ און איבערקערעניש וואס דאס לאזט איבער נישט פאר זיך אליין נאר אלע שבנים מוזן לייזן דערפון.

ענדליך אין א גוטע מזל'דיגע שעה איז דער שטח געווען גרייט אז מען זאל ארויפלייגן די גראטעס [צוים], אן דעם איז דאך נישט שייך ארויסצוגיין. אבער דער צוים אינסטאלאטאר האט אונז ארומגעשלעפט מיט פוילע תירוצים פון היינט, מארגן און קומענדיגע וואך.

שוין, איין טאג קלינגט ער אן אז ער קומט אראפ. מיר קינדער האבן זיך געפרייט און געטאנצן אז ענדליך וועט מען שוין האבן וואו זיך צו שפילן.

איך וויל נעמען די געלעגנהייט אייך צו באדאנקען פאר אייער הערליכע ארבעט וואס איר לייגט אריין. ביי אונז הייסט דאס בכלל נישט קיין קינדערישע אויסגאבע, גרויס און קליין האבן הנאה דערפון. איר האט א מתנה צו נעמען די הויכע תורות פון רבי'ן און אראפברענגען אזוי קלאר אז סיי קינדער און אויך דערוואקסענע קענען הנאה האבן דערפון.

מיין טאטע האט אויך הנאה אז ער קען פארלערנען די ספורי מעשיות ביים טיש גרינגערהייט, ער ברויך נישט אפירזוכן ספרים און בלעטערן וואו מען האלט, נאר ער קען גלייך דערציילן פון בלאט. און די שאלות מאכט נאר מער אינטערעסאנט די דערציילונגען. מיר ווייסן אז מען מוז זיך גוט צוהערן ווייל באלד קומט שאלות...

"אה, ניין. איך וועל נישט קענען..." אזוי פשוט און גראד אונו אפגעפאטשט.

מיר האבן אבער ווייטער מתפלל געווען. מיין מאמע האט געשפירט אז אויב האט זי נישט דעם באלקאן וועט נישט זיין וואו צו טרעטן דעם שבת. ס'איז ממש קריטיש וויכטיג.

ביינאכט קום איך אהיים פון גאס און צו מיין איבערראשונג זע איך ווי די טיר פון באלקאן איז ברייט אפן.

געוואלד! ווער האט דאס געעפנט?! מיין מאמע איז געשטאנען זייער שטרענג דאס נישט צו עפענען ווילאנג די גראטעס זענען נישט אינגאנצן געענדיגט. איך גיב א קוק און מיינע אויגן עפענען זיך ברייט, א שטיקל אייזן פון די אלטע גראטעס שטייט באפעסטטיגט ביים פעלענדיגן ווינקל. מיין מאמע האט גערופן אן ארבעטער וואס זאל פארמאכן די גראטעס פראוויזאריש ביז דער שלעפער קומט צוקריכן צו ענדיגן.

ברוך השם! יענעם שבת האבן מיר באנייט די באלקאן אינאיינעם מיט די מצוה פון הכנסת אורחים און גמילת חסדים, דאנקנדיג דעם אויבערשטן פאר אלע זיינע חסדים.

א גרויסן דאנק נאכאמאל פארן אונו מהנה זיין יעדע וואך. זאל דער העלפן אז מען זאל צעשפרייטן דעם רבי'נס אור איבער די גאנצע וועלט.

ג. ש.

דער שלעפער קומט אן, ער שווייסט צו אלע גראטעס און אופסס... ביי איין ווינקל פעלט א שטיקל אייזן, גענוג גרויס איז דער עפענונג אז מען קען אראפפאלן חס וחילה.

"וואס מיינט דאס?!"

"אה, דאס??? כ'האב פארגעסן..."

אזוי קלאציש און טאמעוואטע...

מיר האבן זיך אזוי געברויזט אויף אים. אזא גלם. קומסט שוין יא, טו א גאנצע ארבעט. (אויף א גוי מעג מען רעדן לשון הרע...)

מיין מאמע האט אונו דערמאנט אז נאר דער אויבערשטער קען אונו העלפן, נישט דער אדער יענער.

מיין מאמע איז שוין געווען אומגעדולדיג, איבערהויפט אז מיר האבן ערווארטעט געסט אויף שבת. מיין טאטע איז געווען אין חוץ לארץ און מיין מאמע האט געלאדנט א משפחה וועלכע וואוינען ליידער אן א טאטע, אז זיי זאלן קומען פארברענגען איבערן שבת.

זיי האבן בלי עין הרע עטליכע אינגלעך. מיר האבן אלע געוואוסט אז א באלקאן איז קריטיש וויכטיג.

מיין מאמע האט געהייסן מתפלל זיין אז אין זכות פון די מצוה וואס מיר ווילן טון זאל די באלקאן גרייט זיין אויף שבת.

ס'קומט דאנערשטאג נאכט. אין קול ואין עונה. נישטא קיין זכר פון קיין אינסטאלאטאר, ווי די ערד זאל אים איינשלינגען.

מיין מאמע קלינגט אים אן און ער מעקעט ארויס אז ער האט א לוי'ה (פאר אלע שונאים געדאכט...).

"וואס איז מיט פרייטאג?"

חלוצי מיט רויערע מעלאנע

בני־בית אָנגערופן מיט אַ טענה צו אים:
"אלע חסידים גייען זיך וואונטשן ביי ר'
נתן און דו וואס דו האסט נאך נישט זוכה
געווען צו קינדער פאר וואס גייסטו זיך
נישט וואונטשן ביי אים?" האט ר' חיים
איר געענטפערט: "ר' נתן ווייסט דען נישט
אז מיר האבן נישט קיין קינדער? וואס
האב איך אים צו בעטן אויף דעם, אז דו
וויילסט, גיי דו און בעט אים א ברכה".

זי איז טאקע געגאנגען און זיך געשטעלט
נעבן ר' נתן'ס טיר און אויסגעפלאצט אין
א געוויין. ר' נתן גיט א פרעג: "ווער איז
דארט?" האט זי אָנגעהויבן דערציילן איר
ווייטאג און צער, אז עס איז שוין אריבער
עטליכע יאר און זיי האבן נאך נישט קיין
קינדער. האט ר' נתן איר געזאגט: "גיי
אהיים און זאג פאר דיין מאן ער זאל
אריינעמען ביי זיך צען געסט וואס קומען
צום קבוץ אויף ראש השנה און זיי געבן צו
עסן. איך מיין נישט איר זאלט געבן פיש
און פלייש, נאר אפילו פשוט'ע קויליטש

ר' חיים סטאלער דער פשוט'ער אידל
שטייט אין זיין סטאלעריי, ער האלט
אינמיטן צאמשטעלן שאפעס מיט טישן
און נאך פארשידענע שיינע מעבל.

ר' חיים א פייערדיגער ברסלב'ער חסיד
א תלמיד פון ר' נתן ווייסט וויאזוי צו
אויסניצן די צייט, ווען ער האלט אינמיטן
גלאט מאכן און אויסרייבן די האלץ
גיסט ער זיך אויס דאס הארץ און לאזט
פאלן טרערן בעטנדיג זיך דערביי ביים
באשעפער: "רבנו של עולם, איך האלט
דא אין האנט א האלצערנע קלאץ און איך
ארבעט דאס אויס ביז עס ווערט א שיינ
שטיקל מעבל. בעט איך דיר טאטע, העלף
מיר איך זאל זיך אויף רייניגן מיין נשמה
מיט מיין הארץ עס זאל אויך ווערן אזוי
שיין גלאט און זויער ווי דאס האלץ וואס
איך שארף אויס אזוי שיינ."

ליידער האט ר' חיים נישט זוכה געווען
צו האבן קינדער. איינמאל האט זיך זיין

מיט קאוונעס (חלות מיט רויטע מעלאן) האט די פרוי גלייך געענטפערט מיט גרויס פרייד: "זיכער, איך נעם זיך שוין אונטער אריינצונעמען די געסט און אלעס באזארגן פאר זיי".

ר' נתן זאגט איר: "גיי קודם פֿרעגן דיין מאן". זי איז טאקע אהיים געגאנגען און פארציילט פאר איר מאן וואס ר' נתן האט איר געענטפערט.

האט זיך ר' חיים אנגערופן: "גיי צו ר' נתן און זאג אים אז איך וועל זיי געבן פיש און פלייש אויף". זי איז טאקע צוריקגעגאנגען צו ר' נתן, איבערגעבן די ווערטער פון איר מאן.

האט איר ר' נתן געזאגט: "ווען דער אויבערשטער וועט העלפן און איר וועט געהאלפן ווערן מיט א קינד, זאלט איר א נאמען געבן דאס קינד, 'לוי יצחק' נאכן הייליגן באדיטש'ער רב זצ"ל".

עס איז טאקע אזוי געווען, און עס איז געבוירן געווארן א אינגעלע, מען האט דאס קינד טאקע א נאמען געגעבן לוי יצחק. נאך א שטיק צייט איז געבוירן געווארן נאך א אינגעלע, האט מען אים גערופן ישראל נאכן הייליגן בעל שם טוב, און דאס איז דער באוואוסטער ר' ישראל טראויצער ז"ל.

דער זון ר' לוי יצחק איז נפטר געווארן פאר בערך הונדערט יאר צוריק, (תר"פ) זיי זענען געווען כהנים און ווען ר' לוי יצחק פלעגט ארויפגיין דוכענען, פלעגט ער בענטשן ברכת כהנים מיט גאר א

געשמאקע און זיסע שטימע.

שפעטער איז ביים ר' חיים סטאלער אויף געבוירן געווארן א טאכטער וועלכע האט אין די שפעטערע יארן חתונה געהאט צו ר' שבתי ברסלב'ער.

א שטיקל בולקע א שטיקל טישטאך

רבי נתן האט געזאגט "אז דער רבי האט גערעדט דאס גרויסקייט פון הכנסת אורחים, און מאכן א בעט פאר אן גאסט!" אין דאס איז געשטאנען אין רבי'נס גאר הייליגע ספר וואס ווערט גערופן ספר הנשרף.

דער הייליגער רבי האט אמאל גערעדט צו זיין טאכטער שרה'קע וועגן דער ענין פון הכנסת אורחים און האט זייער אויסגעלויבט די גרויסקייט פון די מצוה, דער רבי האט געוואלט זי זאל זיך איינגעוואוינען צו טון די מצוה.

האט שרה'קע זיך פאר'דאגה'עט וויאזוי זי קען יוצא זיין און טון די מצוה ווי מען דארף? האט דער הייליגער רבי איר געזאגט: "א גאסט - נאך א שטיקל בולקע און א שטיקל טישטאך!"

ס'איז געווען ביי אדל'ען אויף א מעשה, דער רבי איז אריינגעקומען צו אדל'ען, אחרון של פסח, אדל'ע האט מכבד געווען דעם רבין מיט צוויי קניידלעך, האט דער רבי געזאגט: "דערפאר וועסטו האבן צוויי קינדער!" זי האט געהאט א זון "רבי אברהם בער'ניו" און זי האט געהאט א טאכטער - מרת רבקה מרים.

אונטערזעגנס #5

ביי רבי נתנ'ל זצ"ל

הצדיקת מרת אסתר שיינדל אויערבאך ע"ה,
בת תלמיד חכם און אישה צנועה.

אצינד ליינט ווייטער:

רבי נתנ'ל גרויסער שווער

מיר וועלן בעזר השם פרוכטירן ארויסברענגען
אביסל פון רבי נתנ'ל גרויסער שווער, הגאון
הקדוש רבי דוד צבי אויערבאך זכר צדיק
לברכה.

זיין פאטער, הקדוש רבי ארי' לייביש זכר
צדיק לברכה איז באוואוסט געווען אלס
געוואלדיגער גאון און קדוש וועלכער האט
געצויגן זיין יחוס צו אסאך דורות פון
רבנים און גדולי ישראל, און זיין מוטער איז
געווען האשה החשובה לאה דרעזיל עליה
השלום, די טאכטער פון הגאון הצדיק רבי
משה זולקוב פון לעמבערג, אן אייניקל פון
דעם גרויסן גאון און צדיק רבי יצחק - רב
אין לודמיר, מחבר פונעם ספר שיח יצחק
און חדושי מהר"י, וועלכער איז געווען א
ברודער פון דעם הייליגן טורי זהב.

ווער רבי ארי' לייביש איז געווען, איז שווער
פאר אונזערע קליינע מוחות צו באגרייפן,
מיר קענען נאר נאכזאגן וואס דער הייליגער
בעל שם טוב האט זיך אויסגעדרוקט אויף
אים, "ער באזיצט די נשמה פון דעם הייליגן

אין קורצן פון פריער:

"אונטערזעגנס" איז א נייע סעריע וואו מיר
וועלן בעזר השם אראפברענגען דאס לעבן און
שאפן פון רבי נתן וועלכער איז רוב פון זיינע
לעבנס טעג געווען אונטערזעגנס. און דאן ווען
ער האט זיך מיט גרויס פלאגעניש געוואלגערט
פון איין שטאט צום אנדערן האט ער זוכה געווען
צאמצושטעלן דאס וואס מיר פארמאגן היינט
צוטאגס. קודם, רייזנדיג צו וויילן בצל קדשו
פון הייליגן רבי'ן, שפעטער נאכן רבי'נס פטירה
האט ער ווייטער נישט געהאט קיין מנוחה נאר
געגאנגען פון איין שטאט צום צווייטן צו מחזק
זיין די חסידים, צאמנעמען געלט צו דרוקן די
ספרים און בויען דעם קלויז, און אינצווישן
האט ער נאך אנגעיאגט צו שרייבן זיינע אייגענע
חדושי תורה, דאס אלעס אונטער א האגל פון
התנגדות און רדיפות. ווען מען קלערט אריין אין
דאס אלעס, פאלט א פחד וואס רבי נתן אין אלץ
אריבער אין זיין קורצן לעבן...

מיר האלטן דארט אז רבי נתן איז געבוירן
געווארן מיט אויסטערלישע כוחות און
כשרונות וואס ער האט אויסגענוצט צום
גוטן. ער איז געשטיגן מדרגה לדרגה ביז
ער האט זוכה געווען נאך זיין בר מצוה צו
חתונה האבן מיט זיין חשוב'ע פרוי, הרבנית

געווען אין אלע היכלות אין עולם העליון
און איך האב נישט געפונען קיין בן זכר פאר
מיר. אויף דעם האט אים דער בעל שם טוב
געענטפערט: "ריכטיג, דו ביסט גערעכט, נאר
וויבאלד מיר האט מען באשערט צוויי זין, גיב
איך דיר אוועק איינע..."

הערנדיג די דאזיגע רייד איז רבי ארי'ה לייבוש
זייער פרייליך געווארן - אזא קלארע הבטחה
פונעם בעל שם טוב איז געווען עפעס מער ווי
געראכטן. אויף זיין חשובע פרוי, די צדיקת
לאה דרעזיל, איז איבערראשט געווארן און
פאר די קומענדיגע תקופה האבן זיי עוסק
געווען אין גרויסע עבודת און תעניתים כדי
זוכה צו זיין צו אזא הויכע נשמה.

בערך אין יאר תק"ג איז די גאנצע שטאט
איבערגעדרייט געווארן מיט די פרייליכע
נייעס אז דער געשעצטער רב און מנהיג, רבי
ארי' לייבוש, איז געהאלפן געווארן מיט א
בן זכר!

גרויס און קליין האבן זיך גערישט אויפן ברית
וואס וועט פארקומען אין די אנוועזנהייט
פונעם הייליגן בעל שם טוב.

צום באשטימטע צייט איז דער בעל שם טוב
ערשינען אין זיך געזעצט אויפן כסא אליהו
אלץ סנדק פארן רב הנמול.

"ויקרא שמו בישראל דוד צבי," האט דער בעל
שם טוב פייערליך אויסגערופן!

אין יענע מינוט האט אויפגעפלאקערט א
העלישע שיין וואס האט שפעטער זוכה
געווען צו באלייכטן די וועלט מיט זיין גאונות
און פרישות.

פארזעצונג אי"ה קומענדיגע וואך...

אמורא אבי!"

דער בעל שם טוב האט געהאט עטליכע
גרויסע תלמידים וועלכע זענען אנגערופן
געווארן מיטן טיטל, "די חבריה קדישא" און
רבי ארי' לייבוש איז פארעכנט געווען צווישן
זיי!

רבי ארי' לייבוש האט געדינט דעם אויבערשטן
מיט א קאך און ברען ווי דער הייליגער בעל
שם טוב האט געלערנט זיינע תלמידים און איז
געווען רב אין עטליכע שטעט, צום לעצט אין
די שטאט סטאניסלאוו.

פארשטייען מיר פון דעם אז רבי דוד צבי
האט געהאט דערהויבענע עלטערן, ווייל צו
געבוירן אזא הייליגע נשמה וואס רבי דוד צבי
האט באזיצט, דארף מען זוכה זיין, און זיי
האבן דאס טאקע זוכה געווען דורך נישט קיין
פשוט'ע מיטלען.

ר' ארי' לייבוש האט געהאט זיבן טעכטער
אבער נישט קיין זון. אמאל ביי א געלעגנהייט
האט ער זיך מזכיר געווען ביים הייליגן
בעל שם טוב. טראץ דעם וואס ער איז שוין
געווען אויף דער עלטער האט ער נאכנישט
אויפגעגעבן האפענונג.

דער בעל שם טוב האט אים טאקע צוגעזאגט
א בן זכר און זיך אויסגענומען א תנאי אז
ווען ס'וועט קומען צום ברית זאל ער זיין
דער סנדק און אויף באקומען דעם זכות פון
א נאמען געבן דעם קינד.

רבי ארי' לייבוש האט פארשטייט זיך מסכים
געווען דערויף אבער איין זאך האט אים נאך
געוואונדערט: זייענדיג אליין א געטליכער
מאן און בעל רוח הקודש, האט ער זיך
אנגערופן צום בעל שם טוב, "איך בין שוין

מעשה ג – דער הַיִּנְקֶעדיגער 4

שְׁלֹחִים אין גאר דער וועלט אז מיזאל אים גיפֿינען. ווי דער פֿאטער מיט דער מוטער זענען קריה גיגאנגען פון דעם מלך.

האבין זיי באגעגנט איינעם וואס דער איז אין איינעם גיגאנגען מיט זייער זון האט ער זיי גיפֿרעגט. וואס וויינט איר. האבין זיי אים דערציילט. האט ער זיי גיענפֿערט. איך וועל אייך דערציילן. באַשער מיר האבן גיהאט א קענפי אויף דעם ים. וואס דארט איז גיווען אונזער ארט.

איז גיגאנגען דער מלך וואס צו אים האט גיקערט די קענפי. און האט גיוואלט דארט בויען פאלאצין און האט דארט שוין גילייגט א יסוד (דהיינו א גרונט) האט אייער זון גיזאגט צו מיר. אז מיר זאלן אים מזיק זיין.

זענען מיר גיגאנגען און מיר האבין אנוועק גינומען דעם כח פון דעם מלך. האט ער זיך גיפֿארט מיט דאקטוירים. און זיי האבין אים ניט גקאנט העלפֿין. האט ער זיך אן גיהויבן צו פֿארין מיט מכשפים.

איז דארט גיווען איין מכשף וואס ער האט גואוסט זיין משפּחה מיין משפּחה האט ער ניט גואוסט איבער דעם האט ער מיר גאר ניט גיקענט טהון. נאר זיין משפּחה האט ער גיוויסט.

האט ער אים גיחאפט און ער איז אים מענה זייער (פֿלומר ער פייניגט אים זייער) האט מען אים גיבראכט צום מלך (דהיינו דעם שד וואס ער האט דאס אלץ דערציילט) האט ער דאס פאר דעם מלך אויף דערציילט.

האט דער מלך גיזאגט לאז מען אום קערין דעם כח צו דעם מלך. האט ער גיענפֿערט עס איז ביי אונז גיווען איינער וואס ער האט קיין

דער נאך האט ער זיך מיזש גיווען (דהיינו דער וואס האט פֿריר קיין כח ניט גיהאט אויף די פיס) ער וועט גיין צו די צוויי טויזנט בערג (הנֶּל) ער זאל זעהן וואס דארט טוט זיך. האט ער זיך גישטעלט פון ווייטן פון די צוויי טויזנט בערג.

האט ער גיזעהן אז סע דארטין דא כמה וכמה אלפי אלפים ורבי רבבות משפחות פון שדים. ווארין זיי זענען פֿרים ורבים און האבין קינדער אזוי ווי מענשן.

און זיי זענען זייער פיל. און ער האט גיזעהן זייער מלכות איז גיעסין אויף א שטול וואס קיין שום ילוד אשה (פֿלומר קיין שום מענטש) זיצט ניט אויף אזוי א שטול.

און האט גיזעהן ווי זיי מאכין ליצנות. דערציילט. אז ער האט ביי דעם א קינד מזיק גיווען. און דער דערציילט. ווי ער האט דעם א האנט מזיק גיווען. און דער דערציילט. ווי ער האט א פוס מזיק גיווען. און אזוי אנדערע ליצנות.

דערנווייל האט ער דערזעהן. ווי פֿאטער און מוטער גייען און וויינען האט מען זיי גיפֿרעגט וואס וויינט איר. האבן זיי גיענפֿערט. זיי האבין א זון. פֿלעגט זיין שטייגער צו זיין ער זאל גיין אין זיין וועג.

און אין דער צייט פֿלעגט ער זיך שוין אום קערין און היינט איז שוין א לאנגע צייט און ער איז נאך ניט גיקומען. (און דאס איז אלץ גיווען פון די שדים דער פֿאטער מיט דער מוטער מיט דעם זון) האט מען זיי גיבראכט צום מלך.

האט דער מלך גיהייסן אז מיזאל שיקין

האט ער גיפּרעגט די שטאַט לייט. פאר וואס איז דא איין וואלקין אין שטאַט. האבין זיי אים גיענפערט. דא אין שטאַט איז אדרבא. קיין מאל קיין וואלקין נישט דא. נאר פון א צייט האט אזוי א וואלקין באדעקט די שטאַט.

און דער שליוח איז גיקומען און האט גירופן דעם וואלקין. איז ער אַוועק גיגאנגען פון דארט. האט ער זיך מיישב גיווען (דהיינו דער וואס האט קיין כח ניט גיהאט אין די פיס פרייר) ער וועט זיי נאך גיין ער זאל הערין וואס זיי שמוסען.

האט ער גיהערט ווי דער שליוח האט אים גיפּרעגט ווי קומט עס וואס דו ביסט דא גיווארין א וואלקין. האט ער אים גיענפערט. איך וועל דיר דערציילן א מעשה.

האבין מיר אים אַוועק גיגעבין דעם כח. האט דער מלך גיזאגט. לאז מען ביי אים אפּנעמען דעם כח. און לאז מען אים קערין צום מלך.

האט מען אים גיענפערט. ער איז גיווארן א וואלקין (דהיינו דער שד וואס זיי האבין אים אַוועק גיגיבען דעם כח פון דעם מלך איז דער שד גיווארן א וואלקין)

האט דער מלך גיזאגט אז מען זאל רופן דעם וואלקין און מזאל אים ברענגען אהער. האט מען גישיקט א שליוח נאך אים.

האט ער זיך מיישב גיווען (דהיינו דער וואס האט קיין כח ניט גיהאט אין די פיס פרייר. וואס ער האט דאס אלץ גיזעהן) לאם איך נאך גיין. וועל איך זעהן ווי אזוי סע ווערט פון די לייט א וואלקין. איז ער נאך גיגאנגען דעם שליוח. און איז גיקומען צו דער שטאַט וואס דארט איז

המשך פון זייט 12

מיט אראפגעלאזטע נאז. אבער דעמאלט האט שלומי ארויסגענומען דעם באהאלטענעם משניות פון אונטערן טיש און זאגט מיט שפאס: נע, כ'האב סתם געמאכט א ווערטל...

אבער פארן אנהייבן לערנען האט שלומי פארשטאנען אז ער האט זיך געפירט נישט ווי מען מעג, ער האט חרטה געהאט און געבעטן מחילה פון דוד'ל. צולייגנדיג: "עצט פארשטיי איך שוין די שלעכטיגקייט פון די שדים פון אונזער מעשה, ווייל לצנות איז דער שורש פון יעדע סארט שלעכטס אויף דער וועלט. אונטער יעדן דבור פון לצנות ליגט באהאלטן שלעכטיגקייט. די שלעכטע מדה שלעפט נאך זיך אסאך שווערע און נידריגע מדות.

נידריגע ליצנות
זיך אויף און זאגט:
"אוי, וואס, כ'האב
נישט אנגעגרייט
היינט די גרויסע

משניות?! וואס איז געשען היינט... ער יאגט זיך צום שאפע. אינצווישן לאכט זיך שלומי אונטער מיט נתן'לע, זיי האבן הנאה פון דוד'לס ערנסקייט און אויפפרויו. נאך איין מינוט איז דוד'ל צוריק אויף זיין פלאץ ווען שלומי רופט זיך אן: "דו דארפסט גוט זוכן אויף אלע טיש". דוד'ל לויפט ארוםקוקן אויף אלע טישן, ער זוכט און זוכט... די צוויי חברים גייען אים נאך. ער איז באזארגט, ער פרואווט טרעפן זיין באלויבטן משניות צווישן די הויפן ספרים. זיי שמייכלען זיך אונטער... נאך אפאר מינוט קומט דוד'ל צוריק

לעובדא וליצעשר

ואַטְהַר וְאַתְקַדֵּשׁ בַּקִּדְשָׁה שֶׁל מַעֲלָה.

ווען ר' נחמן בורשטיין איז אריבער געבן ר' הירש לייב האט ער געהערט ווי ער זאגט איבער די ווערטער תתיר צדורה (פון די תפלה אנא בכח) איינמאל און נאכאמאל מיט טרערן

קרעכען און געוויינ, תתיר צדורה... תתיר צדורה... רוב עולם איז שוין צוגאנגען און ר' הירש לייב שטייט נאך אין זיין ווינקל מיט די ווערטער תתיר צדורה, ר' נחמן איז אהיים אין שטוב, ער האט געגעסן נאכטמאל און זיך אויפגעהאלטן א שטיק צייט, שפעטער איז ער ווידער צוריקגעקומען אין שול און צו זיין גרויס וואונדער זעען זיינע אויגן ווי ר' הירש לייב שטייט נאך ווייטער אין זיין ווינקל מיט טרערן און בעט זיך ביים בורא פל עולמים תתיר צדורה...

אויף צומארגנס האט ר' נחמן באגעגנט ר' הירש לייב אין שול מיט אינטערעסע פרעגט ער פון ר' הירש לייב וואס האט איר עפעס אזא געפיל אין די ווערטער תתיר צדורה? וואספארא פונות קען מען שוין מכוון זיין אין אט די צוויי ווערטער אזא לאנגע צייט? "אוי נחמן", האט ר' הירש לייב א קוק געגעבן אין מייןע אויגן, דערציילט ר' נחמן, "דער בעל דבר כאפט דאך דעם מענטש און פארקניפט אים און פארבינדט אים מיט זיינע שטריקן, ער זאל נישט לערנען, נישט דאווענען, ער זאל נישט זיין הייליג און אפגעהיט ווי ס'דארף צו זיין, איי, ויפיל דארפן מיר בעטן און שרייען:" 'בזונו של עולם תתיר צדורה, בינד אונז אויף! לייז אונז ארויס פון די קניפן וואס דער בעל דבר האט אונז פארבינדן...'.

יעדן אינדערפרי נאכן דאווענען

שחרית אין ברסלב'ער שול

אין קטמון, האבן הרב

החסיד ר' הירש לייב לפל

ז"ל און הרב החסיד ר

שמואל שפירא ז"ל געהאט

א טעגליכן קביעות צו

לערנען אינאיינעם א בריוו

פון ר' נתן ז"ל אין ספר 'עלים

לתרופה', זיי פלעגן זיצן צוזאמען

מיט א תמימות און זיך מחזק זיין מיט די ווערטער

וואס ר' נתן שרייבט פאר זיין יצחק ווען זיי זוכן

דארט רמזים ווי אזוי זיך מחזק זיין און באנייען

אין עבודת ה'.

הרב החסיד ר' נחמן בורשטיין ז"ל האט דערציילט

אז אין א טאג נאכן דאווענען האט זיך ר' הירש לייב

אנגערופן צו אים מיט א רוף: נחמן! הער צו! ס'איז

געקומען א בריוו פון ר' נתן! איך בין געווארן זייער

איבעראשט, האט ר' נחמן דערציילט, כ'האב

געמיינט אז אפשר האט מען געפונען עפעס א

נייע כתב יד אדער אן אלטן דרוק פון א בריוו פון

ר' נתן... צו זיין וואונדער האט ר' הירש לייב אים

גענומען פארליינען הויך א בריוו פון ספר הקדוש

עלים לתרופה וואו ער האט געהאלטן לויטן סדר

לערנען מיט ר' שמואל שפירא...

נאך האט ר' נחמן דערציילט אז איין א יאר ספירת

העמר צייט האט ר' אברהם'לע שטערנהארץ ז"ל

געדאוונט פארן עמוד און אלע צוזאמען האבן

געשריגן מיט קולות די ספירה מיט א געוואלדיגע

התעוררות, ווען ר' הירש לייב לפל שטייט אין

איין זייט פון בית מדרש און ר' שמואל שפירא

אין צווייטן זייט שרייען און בעטן פון באשעפער

לאמיר זיך פאר הערן

בחינה אויף סיפורי מעשיות די דריטע מעשה - דער הינקעדיגער (4)

- א. וואו אהין איז דער וואס האט נישט געקענט גיין נאכדעם געגאנגען?
☐ ער איז צוריק געגאנגען צו די פלאץ וואס די זון און די לבנה טרעפן זיך
☐ ער איז צוריק געגאנגען צו די פלאץ וואו מ'האט אים בא'גול'ט
☐ ער איז געגאנגען צו די צוויי טויזענט בערג
- ב. וואס האט ער דארטן געזען?
☐ די שדים וואו זיי מאכן ליצנות
☐ די שדים וואו זיי פארציילן פאר וועמען זיי האבן מוזיק געווען
☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. פארוואס האבן די טאטע מאמע פון די שדים געוויינט?
☐ ווייל די שדים האבן זיי מוזיק געווען
☐ ווייל שוין א לאנגע צייט וואס זייער זון איז נישט געקומען
☐ ווייל זיי האבן פארלוירן גאר א טייערע זאך
- ד. ווער האט געכאפט די זון פון די שדים, דער וואס איז פארלוירן געווארן?
☐ זיין חבר וואס איז געגאנגען מיט אים יעדן טאג
- ה. דער מלך וואס האט געבויט די פאלאץ
☐ דער כישוף מאכער וואס האט געוואוסט זיין משפחה פארוואס האט ער אים געכאפט און געפייניגט?
☐ ווייל ער האט מוזיק געווען פאר דער מלך
☐ ווייל ער האבן אוועק גענומען די כח פון דעם מלך וואס האט געבויט פאלאצן אויף'ן ים
☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ו. וואס האט דער מלך פון די שדים געהייסן אז מ'זאל טון?
☐ דערווייל זאל מען גארנישט טון
☐ אז מ'זאל צוריק געבן די כח פאר דעם מלך וואס האט געבויט די פאלאצן
☐ אז מ'זאל נישט צוריק געבן די כח פאר דעם מלך וואס האט געבויט די פאלאצן
- ז. וואס האט דער מלך פון די שדים געהייסן אז מ'זאל טון ווען מ'האט אים געענטפערט אז ער איז געווארן א וואלקן?
☐ דערווייל זאל מען גארנישט טון
☐ אז מ'זאל צוריק געמען די כח פון דעם וואלקן און עס צוריק געבן פאר דעם מלך וואס האט געבויט די פאלאצן
☐ אז מ'זאל רופן דעם וואלקן און מ'זאל אים אהער ברענגען

נאר דאס זאלט איר זעהן תמיד צו טאן. אן צו טרענקען ביימער - מיט פיל הצלחה

סיפור אַראָס

~ וואו נאך אין סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט מכשפים?

~ וועלכע זאכן וואס איז אין די מעשה פון דער וואך, האט דער רבי געבעטן מען זאל זיך זייער דערווייטערן דערפון?

תשובות אויף פאריגע וואך: וואו נאך זעט מען איינער וואס איז ארויף אויף א בוים? מעשה ב' מלך וקיסר: און ביינאכט, פלעגט זי ארויפגיין אויף א 'בוים', כדי זי זאל זיין אפגעהיט פון די 'חיות' מעשה י"א בן מלך ובן שפחה: האט ער זיך מיישב געווען - און איז ארויפגעגאנגען אויף א 'בוים' - און האט דארט גע'ענטפער'ט.

געווינער אויף די בחינות פון דער חגר 3 איז הילד הח' שלום בנימין הערקאוויטש, ירושלים כתר ד' די מתנה קען מען באקומען ביים משגיח אין חדר ברסלב ר' משה געפנר הי"ו

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72 646-585-3040

נידריגע ליצנות

חיצונים דארט וואו די קלפות געפונען זיך רחמנא
לצלן ווערט גערופן 'מושב לצים' ווייל שטענדיג
טרייבן זיי ליצנות. (אוצר היראה ליצנות ב).

נאך א טאג חדר האבן זיך דריי אינגלעך
צוגעאיילט צום דערנעבנדיגער שול צו לערנען
אינאיינעם משניות, דוד'ל איז צום ערשט אריין
אין שול, ער שפאנט גלייך צו צום ספרים שאפע,
ער זוכט אויף דריי משניות און גרייט עס אן אויפן
טיש. נאך אים קומען אריין שלומי און נתן'לע מיט
א גלאז טיי. זיי זעצן זיך צום טיש און דוד'ל גייט
ארויס צום קאווע שטיבל זיך אנגרייטן א גלאז
קאכעדיגע טיי.

שלומי מאכט צו איין אויג און ווינקט פאר נתן'לע
מיט א האלבע שמייכל. ער נעמט דעם גרויסן
משניות וואס דוד'ל האט צוגעגרייט לייגנדיג עס
אונטערן טיש ווען ער גלייכט אויס זיינע פיס עס
זאל אויסזען אז ער זיצט נארמאל, און מען זאל
נישט 'כאפן' וואו די משניות באהאלט זיך...

דוד'ל דערנענטערט זיך מיטן גלאז טיי, גלייך
פרעגט אים שלומי: "וואס איז היינט געשען דוד'ל
אז דו האסט צוגעגרייט נאר צוויי משניות?"
יעדן טאג זאגסטו אז די ערשטע זאך דארף מער
צוגרייטן די ספרים..."

פון דוד'לס מויל קומט ארויס א קרעכץ, ער האלט
זיך לאנג נישט אויף. אפיסל נערוועז הייבט ער

די וואך האבן מיר געלערנט ווי דער געוועזענער
חגר איז געגאנגען צו די צוויי טויזנט בערג צו
אומקוקן וואס דארט טוט זיך. אנקומענדיג האט
ער זיך געשטעלט פונדערווייטנס פון די צוויי
טויזנט בערג, ווען קעגן זיינע אויגן געפינען זיך
טויזנטער און צענדליגע טויזנטער משפחות
פון שדים, און זיי מערן זיך מער און מער. ער
זעט זייער מלכות זיצן אויף א שטול וואס א
געווענליכער מענטש זיצט נישט אויף אזא סארט
שטול.

דאן איז אים געווען א וואונדער צוצוזען זייער
נידריגע און שלעכטע אויפפירונג, ער זעט ווי
זיי טרייבן ליצנות. איין שד דערציילט אז ער האט
געשעדיגט איינעם קינד, דער צווייטער שד זאגט
אז ער האט געשעדיגט פאר איינעם א האנט, א
דריטער דערציילט אז ער האט געשעדיגט איינעם
דאס פיס.

דער מענטש איז ארומגענומען מיט אסאך
שלעכטע מדות, אבער די מדות פון ליצנות איז
זייער זייער א שלעכטע מדה וואס האט א השפעה
מער פון אלע אנדערע מדות, זי קען צעווארפן און
אפ'הרג'נען יעדעס ביסל גוטס און קדושה וואס
דער מענטש פארמאגט נאך. א אינגל דארף זייער
געווארנט זיין און זיך זייער היטן פון רעדן אדער
הערן רייד פון ליצנות. ווייל דאס פלאץ פון די

